

Og det er jo også en naturlig ikke bare demokratisk tankegang, men det er også en naturlig følge af, at forholdene er meget forskellige i vores respektive lande. I Danmark eksempelvis giver det efter min bedste overbevisning ingen mening, at nitrat, som jo er hovedproblemet fra kvægbruget, bliver behandlet anderledes end nitrat fra svine- og fjerkræbruget. Det giver ingen mening.

Vi vil også, når vi skal se på miljøgodkendelser, se, at det giver ingen mening at prøve at sondre mellem, om gylle kommer fra det ene dyr eller det andet dyr. Det skal man vist være meget bureaukratisk indstillet for at kunne se fornuften i. Så dér prøver vi at behandle det under ét, og det er altså en dansk tankegang, et dansk synspunkt, som jeg tror vi har fordel af.

Der er mange ordførere, der har været inde på et problem, som jeg er enig med dem i, og det er spørgsmålet om at få tingene til at forløbe hurtigere og med større tillid for dem, som indsender ansøgninger.

Vi skal imidlertid ikke være blinde for, at mange af de her sager er ekstremt kontroversielle i lokalsamfundet, og at VVM-proceduren ikke er den, der, om jeg så må sige, skaber konflikterne; det er VVM-proceduren, der afdækker konflikterne og giver dialogen lokalt. Derfor, når vi taler om effektivisering – og der vil jeg gerne give tilsagn om, at jeg gerne vil være med til, at sagsbehandlingen fremskyndes så meget som muligt – så må det ikke ske på bekostning af borgernes mulighed for at kunne ytre sig og vide besked om det her spørgsmål.

Herinde lyder det jo næsten, som om hele befolkningen på forhånd er på de store svinefarmes side. Jeg er nødt til at sige, at det ikke er mit indtryk fra den lokale debat rundt omkring i landet. Man må beundre folketingsmedlemmernes vurdering af, at det store hartkorn automatisk har sagligheden på sin side i den forbindelse. Men vi kan være enige om, at det skal foregå så ubureaukratisk og så fornuftigt som muligt og så integreret som overhovedet muligt i den nye lovgivning, vi skal lave omkring miljøgodkendelse.

Det sidste spørgsmål, jeg skal berøre, er, at man siger: VVM – jeg tror, det var hr. Schmidt, der først var inde på det, og hr. Gade og hr. Kolstrup og andre fulgte det op, og fru Pescardt fulgte det op efterfølgende – er spørgsmålet om, hvorvidt vi skal se på VVM-regler på andre områder end dem, der direkte har med denne

lovgivning at gøre, og det vil jeg også meget gerne diskutere.

Man rejste spørgsmålet om trafikområdet, der har været en diskussion omkring containerhavnen i Esbjerg og dens udvidelse. Jeg tror, det er meget svært at forstå, og at der er mange, der har svært ved at forstå, at der gælder skrappe regler for dyreproducerende enheder, men ikke for en stor containerhavn i Vadehavet.

Vedrørende hr. Ole M. Niensens problemstilling, selv om den ligger lidt på kanten af det her forslag, vil jeg sige, at jeg synes ikke, det er rigtigt, at det, at vi går over til mere privatøkonomiske driftsformer i vores trafikselskaber, skal være ensbetydende med, at så skal den samfundsmæssige infrastrukturplanlægning være en efterfølgende tilpasning til dette. Jeg synes, det er en utrolig vigtig og rigtig problemstilling, og den tager vi meget gerne op.

Så jeg vil gerne slutte med at takke ordførerne for de bidrag, man er kommet med, og så vil jeg bare for mit eget vedkommende sige, at jeg håber da, at Venstre kan være med i det her spørgsmål. Men jeg frygter, at hvis vi inddrager kvægbruget her, så vil fru Rønn Hornbech ved tredje behandling stå op og sige, at det her strider mod menneskerettighedserklæringen fra 1789, og at Venstre derfor må dele sig i henholdsvis halvdelen, der undlader at stemme, og halvdelen, der stemmer imod.

Hans Christian Schmidt (V):

Ja, nu skal en til enhver tid værende minister jo selv finde ud af, hvad man vil beskæftige sig med, om man vil sørge for, at underholdningsniveauet bliver højere. Altså for min skyld må hr. miljøministeren komme med de bemærkninger, der passer ham; men jeg ville være noget mere begejstret, hvis miljøministeren ville tillægge sig den vane, at han også begynder at svare på de spørgsmål, der bliver stillet.

Men jeg kan forstå, at når man har en debat her i Folketinget om et lovforslag fremsat af ministeren, hvor nogle af partiets miljøpolitiske ordførere stiller spørgsmål, så vil man slå det lidt hen i sjov og sådan noget og fortælle lidt om menneskerettighedserklæringer fra 1987 eller 1789, alt efter hvad man har lyst til. Men svare på de spørgsmål, der bliver stillet, det føler man sig ikke kaldet til.

Det er jo en holdning, man kan have som minister, over for Folketinget og sige: Det er ikke min opgave. O.k., det accepterer jeg så, andet